

INGEZONDEN.

MALLEUS.

In het artikel van J. W. ROELOFFS „Een geval van acuten malleus” (*Ned. Tijdschr. v. Geneesk.* 1929, No. 28, bldz. 3272) is in de artikelen op bldz. 3281 door schrijfster aangehaald, onder 5, 6 en 7 sprake van „*gourme*” een andere paardenziekte (veroorzaakt door den streptococcus equi), die in den regel goedaardig verloopt; de volksnaam voor deze ziekte in ons land is *droes* of *goedaardige droes*, terwijl de malleus *kwadedroes* wordt genoemd: (deze namen zijn zeker voor leeken misleidend).

(De Fransche namen voor malleus zijn „morve” en „farcin”).

De therapeutische behandeling van malleus heeft gefaald. Door de behandeling met malleïne meenen enkele onderzoekers soms verbetering zelfs genezing te hebben verkregen.

Echter blijft het de vraag, of in die gevallen geen spontane genezing zou zijn voorgekomen. Onder gunstige omstandigheden is de *mogelijkheid* van natuur-, genezing van lichte gevallen niet uit te sluiten; echter in elk geval zoo zeldzaam, dat men daarop niet mag rekenen.

Wat de voorbehoedende behandeling betreft, enting met malleïne of met andere praeparaten van den malleusbacil, is door velen geprobeerd. Enkele onderzoekers meenen daarmede eenige resultaten te hebben verkregen. Ook in Ned. Indië zijn en worden onder DE BLIECK en BUBBERMAN aan het Veeartsenijkundig Instituut te Buitenzorg proeven in die richting gedaan. In Ned. Indië stuit nl. het uitroeien der malleus op praktische bezwaren.

Voor West-Europa is iedere behandeling (voorbehoedend of genezend) van malleus uit den boeze. Het gevaar toch, dat deze zeer besmettelijke ziekte voor mensch en dier oplevert, zou een voortdurende isolatie der zieke dieren noodig maken en die is, gezien de uiterst geringe kans op herstel, oeconomisch in geen geval loonend.

De eenige behandeling is dan steeds ook geweest, doden der zieke dieren. Het spreekt vanzelf, dat onder deze omstandigheden besmetting van den mensch uiterst zelden zal voorkomen; de ziekte wordt toch steeds spoedig herkend (bij verdachte gevallen door malleïnatie). In Nederland komt malleus zoo goed als niet voor. Enkele malen wordt de ziekte (gewoonlijk uit het buitenland ingevoerde gevallen) vastgesteld; in 1928 werden door den Veeartsenijkundigen Dienst in het geheel 12 gevallen waargenomen.

A. VRIJBURG.

EEN „OPTISCH BEDROG”.

„Wat mij de wijzen als waarheid verkonden,
Straks komt een wijzer, die het wegedeneert”

DE GENESTET.

Het verschijnsel, door prof. VAN WALSEM beschreven in dit *Tijdschrift* van 27 Juli heb ik in Ned. Indië veelvuldig op asphaltwegen waargenomen.

Hoewel leek op fysisch gebied, meen ik het als volgt te kunnen verklaren: Onder invloed der zonbestraling zal het sterk warmte-resorbeerend asphaltwegdek een hooge temperatuur aannemen. Van de lucht, die een slechte warmtegeleider is, zal een uiterst dunne, op den weg rustende laag eveneens sterk worden verhit. Deze luchtlaag, die uiteraard een zelfde (atmospherische) spanning heeft, als de daarboven liggende koelere laag, zal dus tengevolge van zijn hoogere temperatuur een geringere dichtheid en dus een kleinere brekingsindex moeten hebben. Dientengevolge zullen zeer schuin invallende stralen (dus niet het rechtstreeksche zonnelicht, maar stralen afkomstig van het diffuse hemellicht) totaal worden gereflecteerd op de grens van de koude en warme luchtlaag. Wanneer deze stralen het oog treffen,